

La maraton pentru o cauză umanitară

UN BĂRBAT OBISNUIT, ÎNTR-O ÎMPREJURARE EXTRAORDINARĂ: PASCAL CONSTANTIN, LA 44 ANI, A ALERGAT PESTE PATRU ORE LA MARATONUL DE LA BUDAPESTA, PENTRU A SALVA DE LA SĂRĂCIE O COMUNITATE DE SĂTENI DIN APROPIEREA BUCUREȘTIULUI.

Lumătate englez, jumătate francez, Pascal Constantin trăiește de 12 ani în România. Vorbește perfect românește, are o viață absolut normală, este însurat și își iubeste enorm soția, are un copil care merge la școală și e pe cale să adopte încă unul, conduce o afacere de notorietate și de mare succes care îi aduce destui bani. Este un om pe deplin realizat, dar nu o persoană publică. E un om ca toți oamenii, cu o viață obișnuită, care s-a gândit să-i ajute pe cei mai puțin norocoși decât el. Cum? Alergând la maratonul de la Budapesta în încercarea de a strânge bani în beneficiul unui mic ONG local, denumit „Second Chance”. Recunosc, mie, unui citadin înrăit în mersul cu mașina și gurmand convins, mi s-a părut la început greu de înțeles de ce ar vrea Pascal, la 44 de ani, să participe la maratonul de la Budapesta. Să alerge 42 de kilometri, să se antreneze din greu pentru asta, să își solicite la maximum organismul și să găsească rezistența fizică uimitoare de a termina cursa, doar pentru a ajuta un ONG... N-ar fi fost mai simplu pentru el să facă o donație sau să cumpere câteva produse lucrate de oamenii de acolo și gata? După ce l-am cunoscut însă pe Pascal, am înțeles că nu ar fi fost. El trebuia să facă ceva mult mai mult pentru ideea celor de la „Second Chance”, fiindcă așa a simțit el.

PENTRU SALVAREA UNEI COMUNITĂȚI. „Mulți m-au întrebat de ce am început acest proiect. În primul rând, pentru că sunt un om decis și consider un lucru prețios implicarea totală în ceea ce ai de gând să faci. Dacă lucrurile rămân la stadiul de vorbe, de declarații, nu e decât pierdere de vreme. Am rezonat imediat cu ideile Cosminei Pande-

DONAȚIE

Alături de mulți alții, „EDIPRESSE ROMÂNIA” a finut să ofere 1.000 euro lui Pascal Constantin, pentru proiectele „Second Chance” și pentru a-i onora efortul și implicarea.

le, fondatoarea Fundației „Second Chance”, chiar din clipa în care soția mea, Carmen, mi-a vorbit despre ele. Despre încercarea acestei fundații de a revitaliza tradițiile unei lumi, de a salva o comunitate a unui sat de lângă Capitală, Berceni. Să creeze acolo un centru comunitar, să ajute oamenii dintr-o zonă aproape sărăcită, pierdută și pe cale de a fi distrusă de orașul uriaș de lângă ea”.

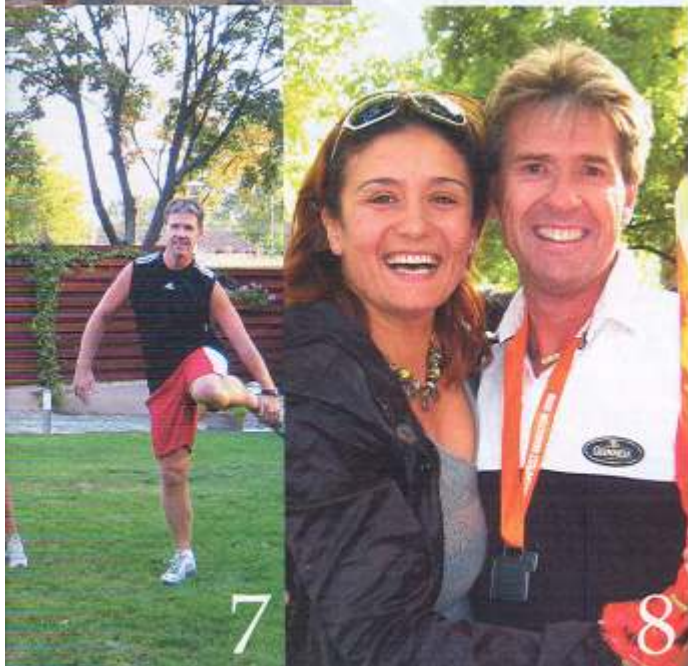

1. Pascal - fericit după terminarea maratonului.
2. Pe locuri, gata, START!
3. Încălzirea este extrem de importantă.
4. După 42 de kilometri... la linia de sosire.
5. Carmen, Pascal și Luca, în parcul din Budapesta
6. Zămbitori, la kilometrul 28 al cursei.
7. Trei luni de antrenamente înaintea maratonului, cu câte 50 kilometri alergați săptămânal.
8. Președinta „Second Chance” a condus o zi întreagă, ca să-i poată mulțumi lui Pascal la finalul maratonului.

O PROVOACARE SERIOASĂ

A ales calea participării la un maraton fiindcă este o fire sportivă (fost rugbist în Albion, nu-i așa?) și i-a plăcut ideea unei provocări la o vârstă la care puțini ar mai încerca așa ceva. Și nu a crezut că 42 de kilometri ar fi o povară prea mare. De aceea nu a ezitat niciodată. Nu s-a gândit să renunțe. Nici în timpul lunilor de antrenamente din țară, nici când a simțit duritatea extremă a alergărilor, crampele musculare, deshidratarea, epuizarea, cărceii care îți sfășie gambe, respirația care te arde și devine dureroasă ori singurătatea alergătorului de cursă lungă.

La Budapesta, au fost 12.000 de alergători, iar Pascal a participat la cursa cea mare, de 42 km, împreună cu alți patru alergători români sau de origine franceză, care lucrează în România. Au fost acolo și Carmen, soția lui, și Luca, băiețelul lor de cinci ani, plus câțiva prieteni, cu toții așteptându-l la finalul cursei. Deși vremea a fost dificilă, cu vânt tăios și rece, și nu au fost scutiți de durerile și crampele musculare apărute pe la mijlocul cursei, toți cei cinci au rezistat până la final. Pascal și colega sa de antrenament au trecut linia de sosire după patru ore și 35 de minute, urmați îndeaproape de ceilalți din grup. Efortul fizic a fost aproape la limită pentru toți participanții, dar bucuria de a termina cu bine cursa a făcut ca durerile și oboseala să treacă neobservate.

650.000 DE PASI. O idee specială prin ea însăși, dar și prin cantitatea de muncă și de suflet pe care omul le-a așezat acolo. Am calculat totalul acestui efort. Adunați în antrenamente și cursă, Pascal a alergat ceva mai mult de 650 kilometri. Cam 650. 000 metri, deci tot atâția pași. Îi spun asta și râde: „Și? Merită! Sunt pași către viitorul unor oameni. E simplu. Comun. Omeneste. Eu sunt o fire optimistă, mă uit la partea plină a paharului, cea care îmi demonstrează că prin tenacitate și voință ajungi până la urmă acolo unde ți-ai propus. Au fost, da, și dureri, și epuizare, și oboseală teribilă, dar acum satisfacțiile compensează eforturile mele și, din nou, la o privire optimistă, mă bucur că am făcut asta și că „Second Chance” și proiectele frumoase ale Cosminei Pandeale au primit și din partea mea ajutorul pe care îl merită. Nu, ceea ce cred eu că e important aici este motivația. Am auzit spunându-se «E o performanță extraordinară». Poate să sune redundant pentru unii și anacronic ori paradoxal pentru alții. Eu aș spune că oricine poate face lucruri extraordinare, numai că nu toți au descoperit acest lucru”.

O IDEE BUNĂ E PASUL CĂTRE O VICTORIE. Ele, ideile bune, nu vin niciodată singure, trebuie ajutate să prindă contur. Așa s-a născut istoria Fundației „Second Chance” și a unui maraton alergat de un anglo-francez, pentru a scrie viitorul unei comunități din România. ■